

Onnistuvatko Omistajat Rappeuttamaan Työväenluokan?

Kirj. A. M.
(Kilpailukirjoitus.)

RAPPEUTUMISESTA puhuttaessa on tarpeellista ensin määritellä mitä nykyisellä rappeutumisella tarkoitetaan.

Tässä ei rappeutumisella tarkoiteta omistus- ja perheen pyhyyskäsitteiden muuttumista. Sillä sekä nykyinen omistus että perhe ovat nykyisen rappeutuvan yhteiskunnallisen talousjärjestelmän hedelmiä ja siten häviävät myöskin nykyisen järjestelmän mukana. Rappeutumisesta puhuttaessa tässä tarkoitetaan puhtaasti taloudellisia tekijöitä joista me jokapäiväisen toimeentulomme saamme.

Tulevan, samoin kuin nykyisenkin, toimeentulomme mahdollisuus riippuu siitä miten me tuotamme tarvikkeemme. Jos me halveksimme työtä ja siten vetelehdimme työmaalla, kuten esimerkiksi venäläinen toverimme vielä tekee, ei meille ole mahdollista pitää tehoisaa automaattista työvälonekoneistoa tuottavasti käynnissä. Siinä tapauksessa joudutaan menemään taaksepäin koneteknillisessä kehityksessä sille asteelle saakka joka vastaa meidän veltoa työtehoamme.

Kehityksessä taaksepäin meneminen merkitsee taas sitä että meidän ihmisten lukumääränkin täytyy supistua samassa suhteessa pienemmäksi. Suuremmassa määrässä ihmisten luvun vähenemisen ehtona ovat ruttotaudit, jotka johtuvat siitä että ihmisten aliravitseminen yhdeltä puolelta tekee heidät heikommiksi turvaamaan itseään lisääntyviä tautibasilleja vastaan; toiselta puolelta tautibasillit lisääntyvät ja siten kasvavat voimakkaammiksi hyökkäämään aliravitsemisen kautta heikontuneen ihmisruumiin kimppuun. Näiden tuhoisain elämän vihollisten lisääntyminen tapahtuu siten että tiheästi asuttujen seutujen tervey-

dellisille oloille välttämättömiä vesi-, katu-, likaviemäri- y. m. laitoksia ei voida enään, rahan puutteen vuoksi, pitää kunnossa. Siksi rappeutuneisuus työnteossa ja työn tehon kunnioittamisessa on suuri vaara, ei ainoastaan työväenluokalle, vaan koko ihmiskunnalle.

Nykyisen rappeutuvan yhteiskuntajärjestelmän tarkoituksenmukaiset, työväenluokkaa rappeuttavat menettelytavat ovat monenlaiset. Rappeutumiselle myönteiset tekijät ovat:

Ensiksi: Kahdeksantoista ja kahdenkymmenen-kuuden ikävuoden välillä olevasta nuorisosta on noin kaksi ja puoli miljoonaa niitä joilla ei ole ollut mahdollisuutta tehdä tuottavaa työtä teollisuuden palveluksessa. Näiltä on riistetty mahdollisuudet tuottavaan työhön ja siten myöskin työtehon kunnioittamiseen.

Toiseksi: Liittohallituksen metsätyöleireillä, kokonaan metsätyöalaa tuntemattomien sotilasvirikailijain komennon alaisina, nuorukaisista tuhotaan tarkoituksellisesti työn kunnioittamisen käsitys. Saamieni tietojen mukaan näillä leireillä on ja ei ole mahdollista suorittaa tarkoituksenmukaista työtä, vaan enemmän on se ilmeistä ajankulutusta ja vetelehtimistä. Tämänlaisilla metsätyöleireillä olisi työskentelyn pitänyt olla nuorten ja tottuneiden metsätyöläisten yhteistä työtä, jossa nuorilla miehillä olisi ollut mahdollisuus käytännössä tottuneiden metsätyöläisten kautta harjaantua tarkoituksenmukaisen työn ja työtehon kunnioittamiseen. Mutta nyt nuoret ovat joutuneet tätä työalaa tuntemattomien sotilasvirikailijain alaisina, tarkoituksellisesti oppimaan työn ja työtehon halveksimista.

Kolmanneksi: Hätäaputöiden nimellä työläiset joutuvat tekemään työtä jonka he

itsekin käsittävät olevan keinotekoista, siksi että tämänlainen työ useassa tapauksessa on hyödyttömiä. Rappeutuvan järjestelmän vallanpitäjät selittävät ja puolustavat tällaista työvoiman tuhlaavaa kulutusta muka sillä että se pitää työläisten moraalin ja itesäilytysvaiston korkeammalla kuin se että he saisivat avustuksen ilman minkäänlaista työtä.

Tämä väite on väärä. Silloin kun työn työläinen saa avustuksen ilman arvottoman työn tekemistä, hän tietää täydellisesti sen että tuottavaa työtä ei ole mahdollista saada. Hän ei siten joudu käsittämään työtä arvottomaksi. Niin pian kun hänellä on tilaisuus päästä jälleen tuottavaan työhön, tekee hän työtä tarkoituksen mukaisesti ja tehoisasti. Tämän tietävät työvoiman ostajat varsin hyvin. Sitä vastoin, kun nykyään metsäleireillä ja hätäaputoissa teetetään tarkoituksetonta työtä, turhaa työtä, menettää työläinen kunnioituksensa työtä ja tarkoituksenmukaista työtehoa kohtaan, vajoten siinä suhteessa henkiorjan asteelle. Siihen omistajaluokalla näyttääkin olevan tarkoituksenmukainen pyrkimys, oman toimeettoman luokka-asemansa säilyttämiseksi.

Omistajaluokan palkkatyöväestöön kohdistama tarkoituksenmukainen rappeuttaminen tulee epäonnistumaan seuraavain syiden perusteella:

Ensiksi: Sellaisissa vanhanajan historian sivistysmaissa, kuten Kreikka ja Rooma, tapahtui rappeutuminen ja yhteiskunnallisten laitosten hajoaminen siksi kun niiden maiden yhteiskuntatalous ei voinut nostaa uutta, yhteiskunnallisesti tärkeää luokkaa, joka olisi voinut ottaa edesvastuun uuden yhteiskuntatalousjärjestelmän luomisesta, jonka uuden järjestelmän puitteisissa olisi ollut ihmisillä mahdollisuus kehittää tuotantoaan ajan ja olosuhteiden vaatimuksia vastaavassa määrässä siten että heillä olisi ollut tilaisuus tehdä työtä ja elää.

Tämä ei tapahtunut näiden ihmisten hyvydestä eikä huonoudesta johtuen, vaan ainakin suureksi osaksi talousmaantieteellisten syiden vuoksi. Tuotannon kehittyymi-

sen — niin hidasta kuin se siihen aikaan olikin — seurauksena silloisen kaupan käynnin keskustan täytyi siirtyä sinne mihin tuotannollisesti ja liikenteellisesti edullisimmat suhteet sen määräisivät. Siten se siirtyi Kreikasta Roomaan. Kreikan teollisuus ja kauppa rappeutui ja niiden seurauksena myöskin sen yhteiskunnalliset laitokset — sen sivistys. Samalla Rooman teollisuus ja kauppa sekä niiden mukana sen yhteiskunnalliset laitokset, kehittyivät. Eikä se tapahtunut vain yhtä nopeasti kuin Kreikassa tapahtui rappeutumista, mutta nopeammin ja tehoisammin kuin koskaan Kreikassa oli ollut.

Rooman rappeutuksen ja hajoamisen yhtenä perussyynä taas vuorostaan oli sama kuin Kreikankin. Tuotannollinen kehitys siirsi silloisen maailman kaupan keskuksen Roomasta Espanjaan ja sitten myöhemmin Hollantiin, Englantiin ja muihin pohjoisempiin maihin.

Täten historiallisesti vanhojen sivistysyhteiskuntien rappeutuksen rinnalla kohosi aina talousmaantieteellisesti edullisemmassa paikassa uusi yhteiskunnallinen voima, joka ei ainoastaan ottanut vanhan ja rappeutuvan tehtäviä itselleen samanlaisina, mutta kulki kehityksessä edeltäjänsä edelle.

Mutta nykyinen tilanne on toisenlainen.

Ennen nykyisen rappeutuksen kriittiseksi tuloa oli havaittavissa samanlainen prosessi josta edellä on puhuttu. Panaman kanavan valmistumisen jälkeen maailman kaupan keskipiste alkoi huomattavasti siirtyä ja on sittemmin siirtynyt Englannista Amerikkaan. Viime vuosikymmenellä tämä siirtyminen oli erittäin huomattavissa. Englannin ulkomaakauppa säännöllisesti pieneni, Yhdysvaltain eduksi. Mutta Yhdysvallat ei voinutkaan enään, koneteollisuuden kansainvälisesti käytännössä ollessa, ottaa monopolia kansainvälisillä markkinoilla ja siten tuotannossa.

Koska koneteollisuus, kapitalistisen talouden tuotantomuotona, on kansainvälistä, niin ei myöskään sen seurauksena ilmenevä yhteiskunnallinen rappeutuminen voi olla muuta kuin kansainvälistä. Ja siten myös

kin sen voiman, jonka tehtävänä on yhteiskunnallisen tuotannon ja jaon kollektiivisesti uudelleen järjestäminen siten että kaikilla on tilaisuus tehdä työtä ja elää sekä nauttia työnsä tuloksista, täytyy nousta kansainvälisesti nykyisen yhteiskuntatalouden sisältä. Ja se voima on palkkatyöväenluokka.

Toiseksi: Omistajaluokan työväestön rappeutumis suunnitelmat lyö murskaksi se että työttömäin työvoiman kuluttaminen, ei nusia arvoja luovassa työssä vaan tarkoituksellisessa tuhlauksessa, pysähtyy pian siitä syystä että työttömäin avustusvarat siten loppuvat. Väitteemme todistukseksi otamme vain yhden, mutta mielestämme pätevän esimerkin viime vuodelta.

Vuotena 1932 tämän maan väestön kansalliset tulot lasketaan olleen noin 440 biljoonaa dollaria, josta summasta paikallisten hallitusten ja liittohallituksen ylläpitoon meni 15—16 biljoonaa dollaria. Täten Yhdysvaltain 125 miljoonan ihmisen ylläpitoon käytettäväksi jäi 24—25 biljoonaa dollaria.

Vuotena 1929 meillä oli pienempi väestö tässä maassa kuin ensiksi mainittuna vuotena. Kuitenkin vuotena 1929 väestön lasketaan ylläpitoonsa kuluttaneen yli 65 biljoonaa dollaria. Näiden paljon puhuvain numeroiden mukaan meidän on täytyneet tässä maassa viime vuotena kuluttaa entisiä yhteiskunnallisia arvoja, joita ei sinä aikana tuotettu, 40 biljoonan dollarin arvosta, eli enemmän kuin kokonaan se määrä mikä viime vuonna tuotettiin. Helposti voimme käsittää että tällainen tilanne ei voi kauan jatkua.

Kolmanneksi: Työttömyyden lisääntymisellä ja elinkustannusten kohoamisella nopeammin kuin kohoavat niiden työläisten palkat jotka vielä ovat työssä, on myöskin vissi merkityksensä tähän asiaan. Elinkustannusten kohoaminen vaikuttaa yhtäläisesti työssä oleviin ja työttömiin työläisiin. Siksi kun palkat eivät suhteellisesti kohoa työssä oleville, ei myöskään työttömille annettu avustusmäärä kohoa hintojen kohoamisen kanssa tasan.

Neljänneksi: Työlakkojen käymisoikeus

tahdotaan teollisuusruhtinainien diktatuurin kautta työläisiltä kieltää, työläisten itsensä "suojelemiseksi." Tämä pakottaa työläiset tiivistämään rintamaansa, yhdistämällä työssä olevat ja työttömät yhteen teollisesti ja asettamalla unoissaan itselleen varmat oikeudet ja velvollisuudet.

Teollisuusunionistinen toiminta on juuri se ase palkkatyöväestöllä jota käyttäen se voi itsensä pelastaa omistajaluokan kohdistamasta rappeuttamisesta. Edesvastuullisesti tehoisassa teollisuusunionistisessa toiminnassa, jossa toimitsijat ja jäsenistö ovat tilivelvollisia uniokokonaisuudelle, ei ole mahdollisuuksia rappeutumiselle. Se on kykenevä tehoisesti jatkamaan kollektiivisesti yhteiskunnallista tuotantoa ja jakoa. Se on myöskin kykenevä pakottamaan rappeutuneen kapitalistisen, riistolle perustuvan yhteiskuntajärjestelmän nostamaan kätensä ylös ja tunnustamaan kykenemättömyytensä.

Viidenneksi: Palkkatyöväestön on vapautettava itsensä keskiluokkalaisesta ajatustavasta, jonka alaisina työläisiä näihin asti on voitu ammattijohtajain kautta pitää. Esimerkiksi nykyisiä teollisuusruhtinainien palkkatyöväestöä vastaan tähdätyitä omistajain yhtenäisiä teollisuudiktatuurisäännöstelyjä laadittaessa ja käytäntöön asetettaessa näyttävät työväestön tähänastiset ammattijohtajat, joko suoranaisesti tai epäsuorasti, asettuneen teollisuudiktatuurin taakse. Se viimeinen takaportti näillä ammattijohtajilla näkyy yhtenäisesti olevan, että he rukoilevat työvoiman ostajia jättämään työläisille lakkoutumisoikeuden. Pikuporvarillisuudessaan eivät he näytä jaksavan tai haluavan käsittää sitä materialistista tosiasiaa, että mitä hyötyä työväestöön kohdistuvasta diktatuurista olisi jos työläisille jätettäisiin lakkoutumisoikeus. Lopullisesti siis tämä takaportti työväestön ammattijohtajille merkitsee samaa kuin hukkuvalle oljenkorteen tarttuminen — koska teollisen diktatuurin käytäntöön tuleminen merkitsee keskiluokan ja sen ideologian perinpohjaista häviötä.

Kuudenneksi: Lähenevän katastrofin eli romahduksen seurauksena suurin osa omis-

tajaluokasta tulee pyyhkäistyksi omistamattomaan luokkaan. Tämän seurauksena häviöön joutuneet entiset omistajat mahdollisesti yrittävät nousta kapinaan, jossa vielä ehkä keskiluokan ideologian omaavaa työväestöäkin viimeisen kerran saattaa olla mukana keskiluokkalaista ainesta tukemassa. Samalla kireä taloudellinen tilanne pakottaa työväestön lopullisesti ja ratkaisevasti hylkäämään keskiluokkaiset pyrkimykset, koska työväestön olemassaolon ehdot kiristyvät sille asteelle jolla ei voida enään kääntyä oikealle eikä vasemmalle, vaan täytyy kulkea suoraan eteenpäin. Ja

sen eteenpäin menon täytyy tapahtua tehoisammin kuin mikään entinen tai nykyinen diktatuuri on työväestölle esteitä voinut asettaa.

Mitä selvemmin me palkkatyöläiset nykyisen ja läheisessä tulevaisuudessa eteemme aukeavan yhteiskunnallisen tilanteen käsitämme ja mitä tehoisammin toimimme tilanteen vaatimalla tavalla kollektiivisen yhteiskuntatalouden luomisessa, sitä vähemmän joudumme menettämään uhreja.

Joka tapauksessa me palkkatyöläiset olemme asemassa jossa omistajaluokka ei onnistu meitä lopullisesti rappeuttamaan.

Vaikutusvaltaisin edustaja maailman talouskonferenssissa

